

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ĐAKOVU
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-103/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, po sutkinji Meliti Geošić, u pravnoj stvari tužitelja Zorana Markulinčića, OIB:37662715282 iz Đakova, V. k. A. Stepinca 4, zastupanog po punomoćniku Marinu Brajku, odvjetniku u Đakovu, S. Radića 9/I, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., OIB:92963223473, Zagreb Trg bana J. Jelačića 10, zastupanog po punomoćnicima iz OD Porobija&Porobija iz Zagreba, Iblerov trg 10/VII, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 09. lipnja 2026., u nazočnosti tužitelja i njegovog punomoćnika te punomoćnika tuženika, nakon objave presude, 15. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez učinka odredba članka 2. Ugovora o namjenskom kreditu broj 3208560715/07, kreditna partija broj: 7103535925 sklopljenog dana 07. ožujka 2007.g između tužitelja Zorana Markulinčića i tuženika Zagrebačke banke d.d., a koja glasi: „korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“

II. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB:92963223473, da tužitelju ZORANU MARKULINČIĆU, OIB: 37662715282, iz Đakova, V. k. A. Stepinca 4, isplati iznos od 660,69 eura na ime naplaćene naknade za troškove obrade kredita s pripadajućim zateznim kamatama računajući od 13. ožujka 2007. godine do 31. prosinca 2007. godine po stopi od 15 % godišnje, od 1. siječnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14 % godišnje, od 01. srpnja 2011.g. do 31. srpnja 2015. godine po stopi od 12 % godišnje, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine uvećanjem prosječne

kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. godine pa do 31. prosinca 2023. godine prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 01. siječnja 2024. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 437,50 eura sa zateznim kamatama počev od 15. lipnja 2026. po stopi u smislu čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima do isplate tj. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

IV. Tuženik se odbija sa zahtjevom za naknadu parničnog troška.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo kako je s tuženikom dana 07. ožujka 2007. sklopio Ugovor o namjenskom kreditu broj 3208560715/07, kreditna partija broj: 7103535925 a prema kojemu je tuženik, kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsjoj protuvrijednosti u iznosu od 73.000,00 CHF u svrhu kupnje stana. Citiranim je Ugovorom ugovoren rok otplate kredita u trajanju 24 godine kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti. Tužitelj nadalje navodi kako je predmetnim tipskim Ugovorom u članku 2. ugovorena odredba prema kojoj se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

Tuženik je dana 13. ožujka 2007. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 4.977,98 HRK, odnosno 660,69 eura prema fiksnom tečaju konverzije 1 EUR = 7.53450 HRK.

Tužitelj nadalje ukazuje kako se o ugovornim odredbama za tzv. "ulaznu naknadu" nije pojedinačno pregovaralo, već su iste kao takve unaprijed formulirane i od strane tuženika implementirane u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknada i

usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Navedena odredba, istaknuo je, nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu njega, kao potrošača, zbog čega je ista nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak.

S obzirom da je tuženik na temelju gore navedene nepoštene odredbe o ulaznoj naknadi u predmetnom ugovoru istu naplatio i time stekao nepripadajuću imovinsku korist, navedeni je, kao nepošten stjecatelj, sukladno članku 1111. Zakona o obveznim odnosima, takve dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Slijedom navedenog, predložio je sudu da usvoji tužbeni zahtjev te je potraživao i naknadu troškova parničnog postupka zajedno sa zateznim kamatama koje teku od dana donošenja presude pa do isplate.

2. U odgovoru na tužbu i tijekom postupka tuženik je osporavao samo osnovu tužbenog zahtjeva te je istakao prigovor zastare predmetnog potraživanja, obzirom da je predmetna naknada za obradu kreditnog zahtjeva naplaćena 13. ožujka 2007., a tužba je podnesena 2026., dakle nakon skoro 20 godina. Smatra da tužba u kolektivnom sporu pred TS Zagreb broj P-1401/12 (VTSRH broj Pž-7129/13) nije prekinula tijekom zastarnog roka. Također ističe da je predmetna naknada za obradu kreditnog zahtjeva valjana ugovorena i to sukladno važećim zakonskim propisima kako u nacionalnom zakonodavstvu tako i na razini Europske unije. Nadalje navodi kako je ova ugovorna odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, a da je Odluka o Tarifi naknada za usluge Banke u svako doba dostupna u poslovnica Banke te je tužitelj o istome bio informiran i od strane osobnog bankara, koji su imali jasnu uputu da prilikom razgovora o odobravanju kredita upoznaju klijente s obvezom plaćanja ove naknade te da ih informiraju kako istu mogu platiti iz vlastitih sredstava ili iz sredstva kredita. Posebno ističe kako predmetna ugovorna odredba nije prouzročila nikakvu (a još manje znatnu) neravnotežu između stranaka, jer u konkretnom slučaju tužitelj nije dokazao postojanje bilo kakve značajne neravnoteže koja bi išla njemu u korist. Zaključno predlaže odbiti tužbeni zahtjeva u cijelosti uz naknadu troška ovog postupka u cijelosti.

3. Radi utvrđenja spornih činjenica sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u Ugovor o namjenskom kreditu od 07.03.2007. (str. 5-11 spisa), potvrdu tuženika od 30.08.2024. (str. 12 spisa) te je saslušao tužitelja.

Sud nije provodio financijsko-knjigovodstveno vještačenje jer je tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka isticao kako osporava samo osnovu tužbenog zahtjeva, a isti je dokazni prijedlog i postavljen od strane tužitelja samo ukoliko tuženik bude osporavao visinu tužbenog zahtjeva.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja protiv tuženika radi isplate iznosa od 660,69 eura, a koji iznos je isplatio tuženiku po osnovi ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita.

6. Među parničnim strankama je sporna osnova tužbenog zahtjeva te je li nastupila zastara utuženog iznosa.

7. Među strankama nije sporna visina tužbenog zahtjeva te nije sporno da je tužitelj s tuženikom sklopio predmetni Ugovora o namjenskom kreditu broj 3208560715/07, kreditna partija broj: 7103535925 od 07. ožujka 2007.

8. Iz potvrde tuženika od 30.08.2024. (list 12 spisa) proizlazi da je 13. ožujka 2007. naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 4.977,98 HRK. Tijekom postupka, tuženik nije osporavao da je predmetna naknada plaćena od strane tužitelja pa sve navedeno upućuje na jasan zaključak da je predmetna naknada u iznosu od 660,69 eura plaćena tuženiku od strane tužitelja.

9. Iz Ugovora o namjenskom kreditu broj 3208560715/07, kreditna partija broj: 7103535925 od 07. ožujka 2007. proizlazi da je odredbom članka 2. navedenog Ugovora ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

10. Tužitelj je iskazao da je dana 07.03.2007. u poslovnici tuženika Zagrebačke banke d.d. u Đakovu, sklopio ugovor o kreditu na iznos od 73.000,00 CHF s rokom otplate od 24 godine, a sa svrhom kupnje stana u kojem i dan danas živi. Prilikom potpisivanja predmetnog ugovora u poslovnici tuženika dočekao ga je unaprijed sastavljen obrazac ugovora koji je pročitao, ali mu djelatnik banke nije posebno pojašnjavao odredbe samog ugovora pa tako niti predmetnu odredbu o ulaznoj naknadi već mu je predočeno da je takvo pravilo banke te je jedino pod tim uvjetom ovaj kredit i mogao ishoditi. Sve je dakle bilo po principu "uzmi ili ostavi". Pri solemnizaciji ovog ugovora niti javni bilježnik mu nije tumačio odredbe samog ugovora. Djelatnik banke mu nije spominjao postotak, niti nominalni iznos ulazne naknade te je tek kasnije nakon isplate kredita rekao da postoji odredba banke prema kojoj se troškovi obrade kredita moraju platiti. Za točan iznos je saznao prilikom isplate kredita. U vrijeme podizanja ovoga kredita na svome imenu nije imao otvoren obrt, OPG ili trgovačko društvo. Nitko iz banke mu nije ukazao da bi u prostorijama banke bila istaknuta tarifa o naknadama tuženika, a niti ga je uputio da istu eventualno potraži na internetskim stranicama tuženika. U vrijeme podizanja ovog kredita je bio umirovljenik te nije mogao shvatiti ekonomske ili pravne posljedice pristajanja na ovakvu odredbu. Ugovor prije potpisivanja je pročitao, ali je razumio samo iznos mjesečne rate i rok otplate dok je za ostale odredbe smatrao da trebaju biti upisane po standardnoj proceduri, a u vezi istih mu nitko nije ostavio mogućnost pregovaranja. Nadodaje da je kredit iskoristio isključivo u kupnju stana i to u privatne svrhe. Kredit još otplaćuje jer je u međuvremenu konvertiran.

11. Iskaz tužitelja sud je ocijenio vjerodostojnim, jer je jasan, detaljan, nema proturječnosti i nejasnoća.

12. Ocjenom navedenih dokaza, ovaj sud je utvrdio da tužitelj nije bio informiran na što se konkretno naknada za obradu kredita odnosi, te o naknadi nije mogao pregovarati, a nije bio niti informiran o krajnjoj svrsi navedene naknade i o kojim se stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, te zašto istu mora platiti.

13. Nadalje, potrebno je reći da je ovaj sud prihvatio iskaz tužitelja iz kojega proizlazi da je Ugovor bio unaprijed sastavljen i da je u njemu bila određena naknada

o kojoj se nije moglo pregovarati. Tuženik je trebao tužitelju obrazložiti koja je svrha i što čini naknadu, te se na taj način uvjeriti da bi tužitelj pristao na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora.

14. Odredbom članka 81. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03– dalje: ZZP) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi članku 87. stavku 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništeta.

15. Prema odredbi članka 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene.

Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze. Ovaj sud je utvrdio da, tužitelju nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade, te da je odredba bila nerazumljiva jer tužitelj nije mogao shvatiti posljedice navedene ugovorne odredbe jer mu nisu niti obrazložili koliko iznosi naknada i zašto istu mora platiti. Osim toga, tužitelju nije obrazloženo niti što točno plaća i koja je svrha plaćanja navedene naknade, pa je stoga navedena odredba za tužitelja bila nerazumljiva jer isti nije mogao sa sigurnošću znati posljedice ugovaranja navedene naknade, odnosno kako isto utječe na njegovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

16. Valja ukazati kako iz iskaza tužitelja, ali i dokumentacije u spisu, proizlazi da je imao status potrošača, jer je predmetni Ugovor o kreditu sklopio za osobne potrebe, odnosno za kupnju privatnog stana, a da u vrijeme sklapanja Ugovora na svom imenu nije imao otvoren obrt, OPG ili trgovačko društvo. Navedeno upućuje na jasan zaključak kako namjena kredita nije bila korištena u svrhe namijenjene zanimanju ili poslovnoj/poduzetničkoj djelatnosti tužitelja u smislu odredaba ZZP-a, pa je stoga utvrđeno da je tužitelj bio potrošač.

17. Isto tako, na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovoga postupka tuženik to nije dokazao. Osim toga, iz iskaza tužitelja proizlazi da nije pregovarao o navedenoj odredbi o naknadi za obradu kredita, niti mu je ponuđeno da pregovara.

18. Nadalje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru o kreditu, da se o spornoj odredbi nije pregovaralo može se zaključiti da banka-tuženik nije vodio računa o zakonitim interesima potrošača, odnosno tuženik nije pregovarao s tužiteljem o spornoj odredbi kako bi se uvjerio da bi tužitelj pristao na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora. Stoga ovaj sud zaključuje da je tuženik prilikom ugovaranja sporne odredbe postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

19. Isto tako, ovaj sud zaključuje da bi tužitelj neprihvatanjem navedene odredbe bio ograničen u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

20. Dakle, s obzirom na to da je potrošač-tužitelj bio ograničen uvjetima iz ponude banke može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita ni oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Osim toga, tužitelju nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade. Nadalje, kao što je prethodno već obrazloženo predmetna odredba ugovora o kreditu je bila nerazumljiva jer tužitelj nije mogao shvatiti ekonomske posljedice (za sebe) ugovorne odredbe, nije znao koji iznos naknade mora platiti, nisu mu obrazložili koji se troškovi podmiruju plaćanjem te naknade, pa je stoga navedena odredba za tužitelja bila nerazumljiva jer nije mogao sa sigurnošću znati koja bi posljedica bila njegovo prihvaćanje ili neprihvatanje takve odredbe, nije mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi isto utjecalo na njegovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

21. Slijedom svega navedenoga, ovaj sud je utvrdio da je navedena odredba nepoštena sukladno članku 81. stavak 1. i 2. ZZP-a, odnosno da je nepoštena odredba iz članka 2. Ugovora o namjenskom kreditu broj 3208560715/07, kreditna partija broj: 7103535925 od 07. ožujka 2007. između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi: " Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora" te da je sukladno članku 87. ZZP-a ništetna, pa je stoga odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

22. Budući da je predmetna odredba članka 2. Ugovora o kreditu ništetna, ta se odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorene odredbe. Odnosno, sukladno članku 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23. – dalje: ZOO) tuženik je dužan tužitelju vratiti ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu naknade za obradu kredita, pri čemu je između stranaka nesporno da je naknada za obradu kredita naplaćena 13. ožujka 2007. godine u iznosu od 660,69 eura.

23. Na iznos od 660,69 eura tužitelju pripadaju zatezne kamate sukladno članku 1115. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obvezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Tuženik je nepošten jer je povrijedio interese i prava potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, pa je nepoštena i time ništetna. Naknada je naplaćena 13. ožujka 2007., a što je nesporno među strankama, pa su zatezne kamate dosuđene od 14. ožujka 2007. Visina stope zatezne kamate dosuđena je sukladno članku 29. stavku 2. ZOO-a, pa je stoga odlučeno kao pod točkom II. izreke.

24. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom članka 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 2. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te da je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020 prema kojoj zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

25. Sud je rješenjem na ročištu održanom 9. lipnja 2026. odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 660,69 eura. Sukladno članku 40. stavku 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 28/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23. – dalje: ZPP) ovaj sud smatra da je osnovan prigovor tuženika te da je tužitelj suviše visoko odredio predmet spora pa ga ovaj sud određuje u visini kondemnatornog zahtjeva odnosno u iznosu od 660,69 eura. Naime, deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu/isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora računa prema vrijednosti zahtjeva za činidbu/isplatu (odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr 774/05-2 od 13. prosinca 2005., odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr 475/08-2 od 27. listopada 2008.). Dakle, kako je u ovoj pravnoj stvari deklaratorni zahtjev iz točke I. tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti istaknut samo u svrhu utvrđivanja osnovanosti zahtjeva za povrat isplaćene naknade za obradu kredita, to se dio deklaratornog zahtjeva ne uzima u obzir prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora, koja je u ovoj pravnoj stvari u visini zahtjeva za isplatu.

26. Tužitelj je u cijelosti uspio u sporu pa mu pripada naknada troška postupka sukladno članku 154. stavak 1. ZPP-a u vezi člankom 155. stavkom 1. ZPP-a. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 100,00 eura sukladno Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23. i 107/25. – dalje: Tarifa), trošak sastava podneska od 11.05.2026. u iznosu od 100,00 eura sukladno Tbr. 8. toč. 1. Tarife, trošak zastupanja na ročištu održanom dana

09.06.2026. u iznosu od 100,00 eura sukladno Tbr. 9. toč. 1. Tarife, trošak zastupanja na ročištu za objavu dana 15.06.2026. u iznosu od 50,00 eura sukladno Tbr. 9. toč. 3. Tarife, što uz 25% PDV-a od 87,50 eura ukupno iznosi 437,50 eura. Stoga je odlučeno kao pod točkom III. izreke.

27. Budući da tuženik nije uspio u ovom sporu odbijen je njegov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka, te je odlučeno kao pod točkom IV. Izreke.

Đakovo, 15. lipnja 2026.

Sutkinja
Melita Geošić

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Punomoćniku tužitelja
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-30889-69735**

Kontrolni broj: **096c2-30fca-a5cfe**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.